

စိုးမိုးစာပေ

ဆုဗေဒနီ

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

မင်း: အလှည့်ကျရင် လော ထား

ချိုမြိန်က အသည်းစွဲရဲ့ ပခုံးကျော်ရုံ ဆံပင်အဖြောင့် ကော်ဖီရောင်က
လေးကို ဖြောင့်စက်နှင့် ဆွဲပေးနေသည်။ ။

သူ့ရဲ့ ဖန်စီနားဆွဲနှင့် မကပ်အောင် သတိထား၍ ဖိဖိဆွဲနေရာ

"နာတယ်ဟ ဖြည်းဖြည်းလုပ်လေ"

"အေးပါ"

အသည်းစွဲက ဆုံလည်ဆိုဖာခုံလေးမှာ ထိုင်ရင်း ချိုမြိန်ရဲ့ ဆံပင်အ
လှ ပြုပြင်ပေးမှုကို ခံယူနေရင်း မျက်လုံးကလည်း Rောနည်ရဲ့ သီချင်းဆို
ဟန်ကို ကြည့်နေမိပါသေးသည်။ ။

တစ်ခေါက်က မြို့ထဲလမ်းလျှောက်တုန်း တွေ့တဲ့ ××××

မင်းရဲ့ အလှကြောင့်ငါ ငုတ်တုတ် မေ့ခဲ့ဖူးပြီပေါ့××××

Flightက စစီးဖူးတာမို့××××

စိတ်ထဲ နည်းနည်းတော့ကျွတ်တယ်×××

ရုတ်တရက် မင်းကိုတွေ့ပြီပဲ အကြိုက်ပေါ့××××

နင်ခရီးသည် ဆီးကြိုပုံလေး ငါခိုးငမ်းချိန်လေး××××

"ဒီဘက်လှည့်ဦး"

ချိုမြိန်က သူ့ကို သိပ်မနာလိုချင်။ ချိုကတော့ မတ်တတ်ရပ်ပြီး သူ့ဆံ
ပင်ဖြောင့်သထက် ဖြောင့်အောင် အိအိတုန်တုန်လေးနဲ့ စိုလက်ပြီး

ရှိုင်းဖြစ်နေအောင် အမြဲဂရုစိုက်ပြီး Care လုပ်ပေးနေရတာ။ အခု ချိုက
မတ်တတ်၊ သူက ဆုံလည်ခုံမှာ ဒါတောင် ငြိမ်ငြိမ်မနေ။ သီချင်းနား
ထောင်ရင် အေးအေးဆေးဆေး ဇိမ်ယူ တော်ပြီပေါ့။

ခေါင်းမူးတယ် လေယာဉ်ဆိုငါမုန်းပြီ ××××

လည်နေတဲ့ စက်ဝိုင်းထဲ ××××

နင်ဟာ လူတွေနဲ့ လိုက်နှုတ်ဆက်နေ ××××

အိမ်မက်လား ဒါဟာ ဟုတ်ရဲ့ လား မသိတော့ပါ ××××

သိပ်ဆန်းကြယ် အရောင်စုံတဲ့ ပန်းခင်းအလယ် ××××

အဖြူရောင်နင်ဝတ်ဆင် ကမ္ဘာမှာ အလှဆုံးသူ ××××

ဒါဟာ မင်းလေးနဲ့ ငါနဲ့ လက်ထပ်ပွဲ ××××

အသည်းစွဲက နှုတ်ကနေ အသက်မရှူတမ်းလိုက်ဆိုရင်း ခေါင်းကိုပါ
ယိမ်းနွဲ့ချင်သေးတာမို့

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေလေ စွဲရာ၊ မမနော် သူ ကိုယ်သူ ရဲ
လေးကျနေတာပဲ၊ ဂနာကိုမငြိမ်ဘူး"

ချိုမြိန်က ရဲလေးကြော်ငြာထဲက ပုံစံမျိုးလုပ်နေတဲ့ အသည်းစွဲကို ဆံ
ပင်ပါ ဆောင့်ဆွဲချင်လာသည်။ တစ်နှစ်ပဲကြီးတဲ့ အစ်မမို့ စွဲလို့ ခေါ်ပြီး န
င်တစ်လုံး ငါတစ်လုံး အားပါးတရ စကားပြောတဲ့ အခါပြောသလို စိတ်
လိုလက်ရရှိလျှင်တော့ သူ့ကို "မမ"ဟု တရိုတသေခေါ်ပါသည်။

နှစ်ယောက်တည်း ဆိုရင်တော့ စွဲ နင် ငါပဲ ချတာ။

ညီအစ်မဆိုပေမဲ့ သူငယ်ချင်းလည်း သူငယ်ချင်း။ အသည်းစွဲ
ငါးနှစ်ပြည့်တော့ ကျောင်းအပ်ပြီး သူငယ်တန်းထားလိုက်ပေမဲ့

စာမေးပွဲဖြေကာနီးမှာ အပြင်းဖျားပြီး ဆေးရုံရောက်သဖြင့် မေမေက သူ့သမီးကို ထိုတစ်နှစ် စာမေးပွဲ မဖြေခိုင်းရက်တော့ပါ။

ဒီလိုနှင့် နောင်တစ်နှစ်မှာ ချိုမြိန်နွေးလည်း ငါးနှစ်ကျော် စရောက်ပြီမို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သား အတန်းတစ်ခုထဲ ကျောင်း အတူတတ် ကြရတော့သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး သူငယ်တန်း ဘီမှာ ဘေးချင်းကပ်ရက် အတူထိုင်ခွင့်ရအောင် အတန်းပိုင် ဆရာမကို ပူဆာသည်။

အဲဒီတုန်းက စာရေးခုံနှင့် ထိုင်ခုံတွဲထားတဲ့ ခုံတန်းမှာ လေးယောက်စီ ထိုင်ခဲ့ကြရတာကို အခုထိ မှတ်မိသည်။ သူငယ်တန်းတုန်းက ချိုတို့က ကျောက်သင်ပုန်းနှင့်ကပ်ရက်က အလယ်တန်း ရှေ့ဆုံခုံမှာ ထိုင်ကြတာ။

ချိုမြိန်က အစွန်မှာ ။ ပြီးရင် အသည်းစွဲ။ အသည်းစွဲရဲ့ နံဘေးမှာ ယမင်းဦး။ ယမင်းဦးဘေးမှာ မသန်းသန်းရီ။ အဲဒီ မသန်းသန်းရီ ဆိုတာက ခုနစ်နှစ်မှ ကျောင်းစနေတာမို့ ချိုတို့ သုံးယောက် ထက် အသက်ကြီးရုံသာမက B ခန်း တစ်ခန်းလုံးမှာ သူအရပ်အရှည်ဆုံး သူအသက်ကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

ငယ်တုန်းမှာ အသက်တစ်နှစ် ပိုကြီးတာဟာ ဉာဏ်ရည်မှာ ကျ အတော်ကွာ သလားမသိပါ။ သင်္ချာတွက်ရင် အဲဒီ မသန်းသန်းရီက အရင်ဆုံး တွက်လို့ ပြီးသည်။ မသန်းရီ စာအုပ်ထဲကနေ ယမင်းကကူး ယမင်းထဲကနေ အသည်းစွဲ။ အသည်းစွဲကနေ ချိုမြိန်ဆီ။ ဒီတော့ အတန်းထဲမှာ စာအရဆုံး သင်္ချာအတွက် အမြန်ဆုံးပြီးတာ ချိုတို့ လေးယောက်ပါပဲ။

ရယ်တော့ ရယ်ရသည်။ မသန်းရီက လက်ရေးပိုင်းပိုင်း စက်စက်ကလေးနှင့် အရမ်းလည်း လှတော့ ချိုမြိန်တို့ ကလည်း သူ့ကိုအတုခိုပြီး လ

က်ရေးဝိုင်းအောင် သပ်ရပ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ ။

တံငါ နားနီး တံငါ။ မုဆိုး နားနီး မုဆိုး။ စာတော်တဲ့ မသန်းရီ နားနေ တော့လည်း ချိုရောစွဲရော စာတော်ခဲ့ကြပါသည်။ ။

မူလတန်းတက်တုန်းက ဆုတွေခဏခဏရသည်။ ။ ပထမဆုကိုတော့ မသန်းရီကပဲ အမြဲရပြီး ချိုနှင့်စွဲက ဒုတိယနှင့် တတိယနေရာကို မကြာ ခဏလှရသည်။ ။ အဲဒီတုန်းက ချိုက တတိယရတာ များ သည်။ ။

ဒုတိယဆုလို့ စာတန်းကပ်ထားတဲ့ ပက်ကင်ဘူးကို ခုထက်ထိ မဖောက်ဘဲ ရှိုးကွေ့စိထဲ ထည့်ထားတုန်းပါ။ မေမေကစွဲကို ချီးမွမ်းလျှင် ချိုက " သူကအကြီးပဲ မေမေရဲ့ ၊ ဒုတိယကိုသူရတာ ဘာမှ မဆန်းပါဘူးနော်"ဟု ဆင်ခြေပေးတတ်သည်။ ။

အလယ်တန်းရောက်တော့လည်း အတန်းစဉ်မှာ ပညာရည်ချွန်ဆု တွေ ရခဲ့ပါသေးသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ အထက်တန်းကျောင်းရောက်တော့ ချို ရောစွဲရော ဆုမချိန်တော့။ စာကို ပိုကြိုးစားရမယ့် အချိန်မှာ အပျိုပေါက် ကလေး နှစ်ယောက်က အလှအပ အလွန်ကြိုက်ခဲ့ကြသည်။ ။

ပြီးတော့ ရှစ်တန်းနှစ်မှာ ပဲ ဖခင်ဆုံးသွားတော့ မေမေက စီးပွားရေး ဖက်မှာ အရင်ထက် ကျိုးရှာရတာမို့ စွဲတို့ ညီမနှစ်ယောက်စာကျက်ရင် အရင်လို ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် စောင့်မကြည့်နိုင်တော့ တာလည်း ပါသည်။ ။

အသည်းစွဲက သူဝါသနာပါရာ ကာရာအိုကေဆိုရင်း အချိန်တွေ ပွန်း ကုန်တတ်သလို ချိုမြိန်ကလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ကျူရှင်သွားရင် ပိုအလှပြင်လာတတ်သည်။ ။

ချိုမြိန်နွေးက သူကိုယ်တိုင်လည်း လှလှပပ ကြော့ကြော့မော့မော့ဖြစ်

နေအောင် ဂရုစိုက်သလို သူများ တွေကိုလည်း လှပသပ်ရပ်အောင်ပြုပြင်ပေးချင်သည်။ ။

မေမေ အပြင်သွားတော့မယ်ဆိုရင် ချိုမြိန်ကပဲဆံထုံးပုံ အမျိုးမျိုးတွေ တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးအောင်ထုံးဖွဲ့ပြင်ဆင်ပေးတတ်သည်။ ။

"ငါ့သမီးငယ် ချိုလေးကတော့ ဘာမှ လုပ်မနေနဲ့ ဆယ်တန်းအောင်ရင် ဗျူတီးဆလွန်းမှာ သင်တန်းတတ်၊ ပြီးရင်မေမေ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်ပေးလိုက်မယ်၊ မကောင်းဘူးလား"

မေမေက ဤသို့ပြောလျှင် ချိုလေးကခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့်

"ကောင်းတယ်မေမေ အဲဒါအရမ်းကောင်းတယ် ချိုလေး ဘန်ကောက်မှာ သွားသင်မယ်"

"ကြည့်....စလာကတည်းက ဘန်ကောက်တဲ့ "

"ပို့လိုက်ပါမေမေရာ၊ ခြောက်လတစ်နှစ် အိမ်မှာ နားညည်းသက်သာတာပေါ့"

စွဲကလည်း ထိုသို့ဝင်တွန်း၏။

ဆယ်တန်းဖြေပြီးတော့ ချိုလေးက တကယ်ပဲ ဘန်ကောက်မှာ သင်တန်းသွားတတ်သည်။ ။ အသည်းစွဲကတော့ ရန်ကုန်မှာ ပဲ အင်္ဂလိပ်စာပီကင်လေးတတ်လိုက်၊ ကိုရီးယားစကားပြောလေး သင်လိုက်နှင့် လုပ်နေခဲ့ပါသည်။ ။

ဘန်ကောက်က ပြန်ရောက်လာသောအခါ ချိုလေးပုံစံက အရင်ကထက် လှပအဆင့်မြင့်သွားသလို စွဲထင်မိ၏။

တက္ကသိုလ်တွေဖွင့်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး အဝေးသင်ပဲယူသည်။ ။

ချိုလေးက ဗျူတီးဆလွန်းတော့ မဖွင့်ဖြစ်သေးပါ။ အသည်းစွဲကတော့ မေမေကုမ္ပဏီမှာ ပဲ ကူညီသည်။ ။

မေမေက အထည်ချုပ်စက်ရုံတစ်ရုံနှင့် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို ကိုယ်တိုင် စီမံခန့်ခွဲနေသူဖြစ်သည်။ ။

ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း စတိုင်လေးက ခေတ်မီသည်။ ။

ဘော်ဒီဆိုရင်လည်း သွယ်လျှောင့်စင်းပြီး အချိုးကျတုန်းပါ။ ။

သမီးနှစ်ယောက်က ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသူအရွယ်တွေရောက်တဲ့ အထိ မေမေက ခါးတုတ်၊ ဗိုက်ခေါက်ထူတာလည်း မရှိ။ လက်မောင်းတုတ်တာမျိုးလည်း မရှိပါ။ မျက်နှာလေးကျတော့လည်း စကင်းကဲတွေ စနစ်တကျ သုံးစွဲတာမို့ တင်းတင်းဝင်းဝင်း ပြောင်ပြောင်အိအိလေးသာ။ ။

ဝက်ခြံတို့ မှဲ့ခြောက်တို့ ပင် လုံးဝမရှိ။ အရေးအကြောင်းငယ်လေးတွေ မျက်လုံးတစ်ဝိုက်ရှိပေမဲ့ သိပ်မသိသာလှ။ ဆံပင်ကလည်း ချိုလေးလက်ရာ တူးစတတ် အခွေအကောက်လေးနှင့်မို့ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက် နုနယ်ပျိုမျစ်နေသည်။ ။

အသည်းစွဲဝတ်တဲ့ ကိုယ်ကျပ်ဂါဝန် ဟိုက်ဟိုက်လေးကို မေမေဝတ်လိုက်ရင် မော်ဒယ်ဂဲလ်လား မှတ်ရတုန်းပါ။ ။

သမီးနှစ်ယောက်နှင့် သွားလာလျှင် ညီအစ်မသုံးဖော်လို့ သာ ထင်ရတာ။ ။

"ဒါကျွန်မသမီးနှစ်ယောက်ပါ"ဟု မိတ်ဆက်ပေးလျှင် မြင်တဲ့ သူက မျက်ခုံးပင့် အံ့ဩရသည်။ ။ "ဟယ် ညီအစ်မတွေပဲထင်တာ"ဟု ဖွင့်ဟဝန်ခံကြသည်။ ။ သူတို့ တမင်မြှောက်ပြောတာမဟုတ်ပါ။ ညာပြောတာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ အသည်းစွဲယုံသည်။ ။

မေမေကိုယ်တိုင်က ဆုတောင်းကောင်းပြီး အရွယ်တင်တာ။

တစ်ခါက ဗေဒင်သွားမေးတော့ မွေးသက္ကရာဇ် ပြောရတဲ့ အခါ မေမေက ခြောက်ဆယ့်ရှစ်ခု မွေးတာဟု အမှန်ကို ပြောတာကိုပင် ဗေဒင်ဆရာက နှစ်ထောင့်ရှစ်ဆိုတော့ လေးဆယ်ဟု သူ့ဟာသူတွက်ချပြီးမှ မေမေ့မျက်နှာ ပြန်မော့ကြည့်ကာ သူတွက်ထားတာ မှားနေသလားဟု သံသယဖြစ်သွားသည် ။ လေးဆယ်ဆိုတာကို ဘောလ်ပင်နဲ့ ဖျတ်ခနဲပြန်ဖျက်ပြီး ယုံယုံကြည်ကြည်ပဲ မေမေ့ကိုပြန်မေးသည် ။

"ကျွန်တော်မှားနေပြီဗျာ၊ ခုနှစ်ဆယ့်ရှစ်ဖွားလို့ လား၊ ဒါဆိုအခု သုံးဆယ်ထဲမှာ " ဟု အသစ်ပြန်တွက်ဖို့ ပြင်တာမို့ မေမေက ကမန်းကတန်း "

"ဟင့်အင်း၊ ခြောက်ဆယ့်ရှစ်မှန်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မအခု လေးဆယ့်ထဲမှာ ပါ"ဟု ပြန်ပြောမှ ရယ်မောပြီး

"ဒေါ်မြခွာညိုက အတော်အကျိုးပေးကောင်းတာပဲဗျာ၊ ဒါလည်း ရှေးဘဝက ကောင်းမှုကံ တွေပေါ့လေ"ဟု မှတ်ချက်ချရသည် ။

မေမေဟာ ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် တကယ်သုံးဆယ် လောက်ပဲထင်ရသည် ။ သူလိမ်ပြောစရာမလို၊ သူ့ရုပ်ရည်ကိုက ဆယ်နှစ်စာ အသာကလေးငယ်နေတာပါ။ မျက်နှာမှာ အကြည်ဓာတ်လေးရှိပြီး အပြုံးကလေးဖော်ရွေလို့ကလဲ့တာကြောင့်လည်း ပါပါလိမ့်မည်။

မေမေအသက်နှစ်ဆယ်မှာ အသည်းစွဲကို မွေးပြီးခဲ့ပြီးလေ။ အိမ်ထောင်ကျတော့ ဆယ့်ရှစ်တဲ့ ။ မေမေ့အမေ အဘွားကိုယ်တိုင်ကဖေဖေနှင့် သဘောတူပြီး အိမ်ထောင်ချပေးခဲ့တာပါ။

မေမေက မိဘစကားနားထောင်ပြီး မိဘတွေကြည်ဖြူတဲ့ ဖေဖေကို

လက်တွဲခဲ့တာဖြစ်သည် ။ မေမေနှင့်လပ်ထက်ပြီး အသည်းစွဲတို့
မွေးခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှ သာ ဖေဖေက စီးပွားရေးလောကထဲ ရောက်ပြီး
အရက်ကလေးဘာလေး စသောက်တတ်ခဲ့တာပဲ။ နောက်ပိုင်းမှာ တော့
ဦးလင်းထက်က နေ့တိုင်းလိုလို အရက်သောက်ခဲ့တာ ဆုံးပါးသွားတဲ့ အ
ထိပါပဲ။ ကွယ်လွန်တော့လည်း အသည်း ရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည် ။

အသည်းစွဲတို့ ဘဝမှာ ဖခင်မဲ့သွားခဲ့သော်လည်း စီးပွားရေးကတော့
အခြေမပျက်ခဲ့ပါ။ မေမေက ထက်ထက်မြက်မြက်နှင့်ဆက်ပြီး ဦးဆောင်
စီမံခဲ့တာကိုလေ။

ဒေါ်မြခွာညိုသည် အိမ်မှာ ရှိတဲ့ စူပါဆလွန်းအလုံးလေးကို ကိုယ်တို
င်မောင်းကာ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားလာနေကျဖြစ်သည် ။

နောက်တစ်စီးဖြစ်တဲ့ ပရီဆိကား မီးခိုးရောင်လေးကိုတော့ သမီးနှစ်
ယောက်ကသုံးသည် ။ အသည်းစွဲနှင့် ချိုလေးက တစ်ယောက်တစ်လှည့်
မောင်းကြသည် ။

ဒေါ်မြခွာညိုက သမီးတွေကိုလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် ကိုယ့်
အားကိုယ်ကိုးတတ်အောင် သင်ကြားထားပေးသည် ။

တကယ်တမ်း သူတို့ ကို ကိုယ်က နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပတ်လုံး မျက်စိ
ဒေါက်ထောက်ကြည့် နေနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

အချိန်တန်ရင် သူတို့ ရဲ့ ဘဝခရီးကို သူတို့ ဘာသာလျှောက်ရမှာ ။
လောကကြီးမှာ ဘယ်သူ့ အကူအညီမှ မယူဘဲ သူတို့ ဘာသာ တစ်ယော
က်တည်း ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်ရဲအောင် ရင်ဆိုင်ရဲအောင် လေ့ကျင့်ပျိုး
ထောင်ပေးခဲ့သည် ။ ဒေါ်မြခွာညိုပေးနိုင်တဲ့ အမွေဟာလည်း ဒါပဲလေ။

ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာက မသုံးတတ် မစွဲတတ်လျှင် ခဏကလေးနှင့် ကု

နံသွားမှာ ။

သူတို့ ကို ပညာအမွေ အသိတရားအမွေ လိမ္မာယဉ်ကျေးမှုအမွေ ရင့်ကျက်မှုအမွေ ဒါတွေပဲပေးဖို့ စဉ်းစားလာခဲ့သည် ။

အခုဆိုလျှင် မြွှာညိုရဲ့ သမီးနှစ်ယောက်သည် အတော်အတန် ရင့်ကျက်လူလားမြောက်ခဲ့ပြီဟု မြွှာညိုထင်မိသည် ။

သူတို့ အရွယ်ရောက် ကြီးပြင်းလာအောင် အောင်မြင်အခြေကျ အဆင်ပြေလာအောင် ပြုစုပျိုးထောင် စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေက အများကြီးပါ။ မြွှာညိုတစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်လာရတဲ့ ဘဝအမောလေးတွေပြေချိန်တန်ပြီဟု ယူဆသည် ။

"ဟင် ပြီးပြီးလား"

ချိုလေးက ဖြောင့်စက်ကို ခလုတ်ပိတ်၍ ပလတ်ပါ ဖြုတ်လိုက်ပါသည် ။

"ပြီးပြီးပါ"

"တစ်အောင့်ကလေးနဲ့ ပြီးသွားတာပဲ၊ နင်ကလည်း "

အသည်းစွဲက မျက်နှာရှေ့တစ်ခြမ်းမှာ တစ်စောင်းလေးပြိုဝဲနေတဲ့ အိမိုကာဆန်ဆန် ဆံစလေး ကို လက်နှင့် သေချာပြန်ဆွဲချရင်း အလိုမကျသံနှင့် ဆိုမိသည် ။

"ချိုလေး ရှေ့ဆံပင်တွေ နည်းနည်းရှည်နေပြီလားလို့ "

"မရှည်သေးပါဘူး ဒီတိုင်း ဝဲဝဲလေးကကြည့်ကောင်းတဲ့ ဥစ္စာ"

"နင့်ဆံပင်က ပိုမိုက်နေတယ် ချိုလေးရဲ့ "

"ငါကအိမို အစစ်လေ"

ချိုလေးက ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာဆိုသည် ။ ချိုမြိန်နွေးသည် ကိုယ်တိုင်
က ဆံပင်ညှပ်တာ ကောက်တာ ဝါသနာပါသလို သူ့ဆံပင်ကိုလည်း တစ်
လတစ်ခေါက်လောက် ပုံပြောင်းရမှ နေသာထိုင် သာရှိသူပါ။

အသည်းစွဲက သူ့ဆံပင်ကို လှလိုက်တာဟု ငေးနေဆဲအမြင်ဆန်းနေ
ဆဲမှာ ပဲ သူက နောက်တစ်မျိုး ပြောင်းတတ်ပါသည် ။

တစ်ခါတလေ သူနှင့် အရမ်းလိုက်ဖက်ပြီး အံဝင်ခွင်ကျ အချိုးတကျ
ရှိတဲ့ ပုံစံလေးရလျှင် အသည်းစွဲက အဲဒီပုံကို မပြောင်းစေချင်။ ပြီးခဲ့တဲ့
အခေါက်ကဆို တူးစတတ် အရှည်ကောက်လေးနဲ့ အရမ်းလှတာ။ ဒါကို
တစ်ပတ်လောက်နှင့် ပြန်ဖြောင့်ပစ်လိုက်ပြန်သည် ။

ချိုလေးစိတ်ကိုက တစ်နေရာထဲ မတည်ငြိမ်တာပါ။
သူကအသွင်ပြောင်းတာ အမြင်ပြောင်းတာကိုပဲ ဝါသနာပါတာပါ။ သူ့အ
ခန်းက ပရိဘောဂ အထားအသို ဒက်ကိုရေးရှင်းဘာညာဆိုလျှင် ဒီလိုပဲ
သူခဏခဏ ပြောင်းရွှေ့ ပစ်တတ်သည် ။

"အဲဒီအစစ် ဘယ်နှရက်ခံမလဲ ကြည့်ရသေးတာပေါ့"

"အနည်းဆုံး တစ်လပေါ့စွဲရာ၊ ဘာဖြစ်လဲ"

"တီ တီ တီ"

စကားပြောနေဆဲမှာ ခြံတံခါးဝက ကားဟွန်းသံကြားရသည် ။

"ဟဲ့ မေမေပြန် လာပြီထင်တယ်၊ ဦးလေးထူးရှိရဲ့ လား မသိဘူး"

"ရှိမှာ ပါ၊ အခုန ငါလှမ်းကြည့်တုန်းကတောင် မြက်နှုတ်နေသေး
တာပဲ"

ဦးလေးထူးက သူမတို့ အိမ်မှာ ခြံစောင့်မာလီလည်း ဖြစ် တောက်တို

မည်ရလည်း ခိုင်းလို့ အဆင်ပြေကာ မေမေ ကားမောင်းခိုင်းတဲ့ အခါလည်း ခိုင်းသည်။ ။ အိမ်ကကားကို မောင်းခိုင်းတာ မဟုတ်။ ကုမ္ပဏီက လိုက်ထရပ်ခံကိုမောင်းရတာပါ။

"ကြည့်လိုက်ဦး ချိုလေးရဲ့ ၊ ဟွန်းသံက မေမေတီးတဲ့ အသံမျိုး မဟုတ်ဘူး "

ချိုလေးက ပြတင်းလိုက်ကာကြားကနေ ခြံတံခါးဝဘက် ပြေးချင်းပါသည်။ ။

ဦးလေးထူး ဝင်တံခါးဖွင့်ပေးတဲ့ အခါ ခြံတံဝင်လာတဲ့ ကားက မေမေရဲ့ စူပါဆလွန်းအဖြူလေး မဟုတ်ပါ။ ကင်မရီ နက်ပြာရောင်တောက်တောက်ကလေးဖြစ်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ်စွဲရေ၊ ဧည့်သည် တစ်ယောက်ယောက် ထင်တယ်"

"ဘယ်သူလဲ

"မသိဘူးလေ"

"ကျွတ် မေမေပြန်မရောက်သေးတာ ထွက်ပြောလေ၊ ဝင်ထိုင်စောင့်မယ့် ဧည့်သည် ဆိုရင် ပြဿနာပဲ၊ ငါတို့ စကား ပြောဧည့်ခံထားရမှာ ၊ ငါကခဏနေ ဟန်နီတို့ ရောက်လာရင် အပြင် ထွက်မှာ နော်၊ အိမ်မှာ နင်ပဲရှိမှာ "

"အံ့မယ် မရှိပါဘူး၊ ငါလည်း အခုရေပြေးချိုးမှာ ၊ ပြီးရင်ဝေဝေတို့ နဲ့ ဒဂုံစင်တာပတ်ဖို့ ချိန်းထားပြီးသား"

အသည်းစွဲရော ချိုလေးရောဟာ တစ်ခါတစ်ရံရောက် လာပြီး မေမေမလာမချင်း ထိုင်စောင့်တတ်တဲ့ အန်တီကြီးအချို့ကိုတွန့်လိမ်ပျင်းနေအောင် စကားပြောဧည့်ခံထားရတတ်သဖြင့် ကြိုတင် ရှောင်ပယ်ဖို့ ငြင်း

ခုန်နေမိသည် ။

"အေးပါ၊ ဒါဆိုရင်လည်း အရင်ထွက်ကြည့်စမ်းပါဦး"

"ဟယ် စွဲရေ၊ လာကြည့်စမ်း"

ပေါ်တီကိုမရောက်တရောက်မှာ ရပ်လိုက်တဲ့ ကားကိုကြည့်ပြီး ချုံမြိန်နွေးက ရိပ်မိသွားရပါပြီ။ ဒါကြောင့် အစ်မဖြစ်သူ စွဲကိုအရေးတကြီး လေသံလေးနှင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။

အိမ်နေရင်း ဂျင်းဘောင်းဘီ အကျပ်ကလေးနှင့် တီရှပ်အဖြူလေးကို ဝတ်ထားသော အသည်းစွဲက ဆုံလည်ခုံပေါ်မှ လှစ်ခနဲထလာကာ ချုံလေးကြည့်နေတဲ့ ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာကြားကို အပြေးအလွှားလာကြည့်သည် ။

"ဟင် အဲဒါ ဦးလမင်းဇော်ကားလား"

"အင်းလေ"

ဦးလမင်းဇော် ဂျပန်ကပြန်ရောက်တာ မကြာသေးဘူးဆိုတဲ့ ရှိုးကျကျ စတိုင်မတ်မတ်လူကြီး။ ခုတလော မေမေ့အနားတကပ်ကပ် လာလုပ်နေသည် ။ ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီနှင့် ချမ်းသာတဲ့ မဆိုးမလှလှလေးမို့ ပျံ့ဝဲချင်တဲ့ ပျားပုတုံးလိပ်ပြာတွေ အရင်ကလည်း ကြုံဖူးပါသည် ။

ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ ရစ်ဝဲလာတဲ့ လိပ်ပြာကြီးကိုတော့ လျှော့တွက်လို့ မရပါ။ မေမေ့ကိုတိုင်က အနားမှာ ရစ်ဝဲပျံ့သန်းနေတာကို လက်ခံချင်တဲ့ သဘောမျိုး မြင်နေရသည် ။

အခုလည်း ကြည့်ပါလား။ မေမေ့ကားကို ဘယ်မှာ ထားခဲ့သလဲမသိ။ သူ့ကားနှင့် အိမ်တိုင် ရာရောက် မျက်နှာလုပ်ပြီး လာပို့ပေးနေပါရောလား။

မောင်းသူဘက်က တံခါးအရင်ပွင့် လာပြီး ဦးလမင်းဇော်က ပျာပျာ သလဲ လူငယ်စတိုင်မျိုး ဖမ်းပြီး မေ့မောဘက်က တံခါးကို ပြေးဖွင့်ပေးပါ သည် ။

ခေါင်းညွှတ်ပြီး ပြုံးကြည့်တဲ့ ပုံက အရေးတယူ ဂရုတစိုက် တယုတ ယဆိုတဲ့ ပုံစံ။

ငါတို့ မားသားကိုများ သူက လာကြောင်ဖို့ ကြံသေးတယ်ဟွန်း။

ညီမနှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုးငှေ့ပူးကပ်ကြည့်ရင်း ရင် ထဲမှာ ခိုးလုလုဖြစ်သွား ကြပါသည် ။

"စွဲ"

"ဟင်"

"မေမေ ဒီလူကြီးနဲ့ တွဲနေတာလား"

"အို ငါလည်း ဘယ်သိမလဲ"

"ငါတို့ ဒီအတိုင်းကြည့်နေလို့ တော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်"

"အင်း ဟုတ်တယ်"

"ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ"

"စဉ်းစားရမှာ ပေါ့"

အသည်းစွဲက မျက်မှောင်လေးကုတ်လျက် ချင့်ချင့်ချိန်ချိန်။

ချိုလေးကတော့ အငယ်ပီပီ ရှူးရှူးရှားရှားနှင့်

"စဉ်းစားမနေနဲ့ စွဲရဲ့ ၊ သူကတဖြည်းဖြည်း အိမ်အထိပါ လာပြီ"

ချိုလေးပြောတာလဲ ဟုတ်သည် ။ မေမေနှင့် ဦးလမင်းဇော်က ဘယ်

လိုဘယ်ပုံနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိနေကြသလဲမသိ။ ဒါပေမဲ့ သူ ဂျပန်ကပြန်ရောက် တဲ့ နေ့ကတည်းက မေမေက လေဆိပ်ဆင်းကြိုသ ည် ။

"ကိုဇော်ပြန်ရောက် လာပြီ၊ သူဟိုမှာ ဆယ်နှစ်နီးပါးကြာခဲ့တာ၊ ဒီနေ့ တော့ သူ့ကို ဆိုင်ကောင်းကောင်း မှာ ညစာလိုက်ကျွေးရမယ်"

မေမေနှုတ်က ကြားခဲ့ရတာ ဖြစ်သည် ။

"အဲဒီ ကိုဇော်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲမေမေ" ဟု ချိုလေးကမေးတော့

"မေမေတို့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ အရမ်းခင်ကြတာ၊ အခုမေမေနဲ့ စီးပွားရှယ်ယာ လုပ်ဖို့ လည်း တိုင်ပင်ထားပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့် သူပြန်လာခဲ့ တာပေါ့" ဟု မေမေကဖြေသည် ။ ဒါက သွယ်ဝိုက်သော အဖြေတစ်ခု ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ စွဲရော ချိုလေးရော ရိပ်မိကြပါသည် ။

အဲဒီနေ့ကတည်းက ထူးခြားမှုရှိတာ သဘောပေါက်ပြီး တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် မျက်စပစ် အချက်ပေးခဲ့မိကြသည် ။

အခုတော့ ထင်တဲ့ အတိုင်းဆက်ပြီး အပတ်အသက် အဝင်အထွက်ရှိ ခဲ့ပြီ။ အသည်းစွဲ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း မေမေ့ကို ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် အတူတွေ့ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာ ဖုန်းဆက်သတင်းပေးသည် ။

တကယ်ဆိုရင် ဖေဖေမရှိတော့ကတည်းက တစ်ယောက်တည်းနေ လာတာပဲ။ ဒီလိုပဲ ရှေ့ဆက် ပြီးတော့လည်း သမီးတွေအဖော်ပြုပြီးနေပါ တော့လား။

လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်တုန်းကဆို မေမေအခုထက်နုပျိုပြီး အခုထက်ငယ် သေးတာပဲ။ အဲဒီ အချိန်တုန်းကတောင် မုဆိုးမ ငယ်ငယ်ချောချောလေး

ဆိုပြီး အများက ဝိုင်းပြီး စိတ်ဝင်စားပေမယ့် တစ်ဦးတည်းပဲ ခပ်တည်တည် လူန္ဒြေရရ ဘဝခရီးကို လျှောက်လှမ်းခဲ့ သေးတာပဲ။

ထက်ထက်မြက်မြက် ဝင့်ဝင့်စားစားရှိပေမယ့် လူန္ဒြေလုံခြုံပြီး တည်ငြိမ်အေးဆေးတဲ့ မေမေကို ဘယ်သူကမှ လည်း မနှောင့်ယှက်ဝံ့ခဲ့ပါဘူး။

နေလို့ ဖြစ်ခဲ့သေးတာပဲ။

အခုသမီးတွေ အရွယ်ရောက်ပြီ တက္ကသိုလ်တက်နေကြတဲ့ အချိန်မှ မေမေက အဖော်သစ် ထပ်တွေ့မယ်ဆိုတာ သဘာဝမကျဟု အသည်းစွဲ ထင်သည် ။

သမီးကြီးကို သူ့အသည်းစွဲမို့ အသည်းစွဲလို့ ပေးခဲ့ပြီး သမီးငယ် ချစ်စရာလေးက သူ့နှလုံးအိမ်ကို ချုံမြိန်နွေးထွေးစေလို့ ချုံမြိန်နွေးလို့ အမည်ပေးခဲ့တာတဲ့ ။

အခုလည်း ဒီသမီးနှစ်ယောက်အနားမှာ ရှိနေရင် ပြီးပြည့်စုံပြီ မဟုတ်လား။

ဒီမိသားစုဘဝလေး အေးချမ်းသာယာနေတာကို ဘာကြောင့် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးကို ခေါ်သွင်းလာမလဲ။

တကယ်တော့လည်း မေမေနှုတ်ကတော့ ဘာမှ ကြေညာသေးတာမဟုတ်ပါ။ အသည်းစွဲတို့ က ကိုယ့်ဘာသာ စပ်စပ်စုစု အကဲခတ်လေ့လာနေလို့ သာ။

မေမေ ဒီလူကြီးကို အရေးပေးပုံ ထူးခြားတာကို မေမေသမီးတွေက ရိပ်မိနေတာပါ။

မေမေကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘာမှ လည်း ဖွင့်မပြော။ အသည်းစွဲတို့ နှင့်

လည်း သေချာအရေးတယူ မိတ်ဆက်ပေးတာမျိုး မရှိသေးပါ။

သူတို့ ဆက်ပြီးခိုးကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ မေမေနှင့် ဦးလမင်းဇော်တို့ နှစ်ယောက်သား အေးအေးဆေးဆေး စကားတပြောပြောဖြင့် အိမ်သို့လျှောက်လာကြသည်။

"လာနေပြီ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"တံခါးဖွင့် လိုက်လေ"

"မဖွင့်ချင်ပါဘူး"

ချိုလေးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ခေါင်းယမ်းသည်။

လူရိပ် လူယောင်မတွေ့ရသော ဧည့်ခန်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဒေါ်မြခွာညှိက ဘဲလံတီးဖို့ လက်ရွယ်သည်။

"သမီးတွေ ပြန်မရောက်သေးဘူးထင်တယ်၊ ကိုဇော်ရဲ့ "

"ပြန်မရောက်သေးတော့လည်း မျက်နှာပူရ သက်သာတာပေါ့ကွာ"

လမင်းဇော်က မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်ပွတ်တိုက်ရင်း မြခွာညှိဖက်စောင်းငဲ့ကြည့်ကာ ခပ်တိုးတိုးပြော၏။

"ဘာလို့ မျက်နှာပူရမှာ လဲ၊ ညို့သမီးတွေက နားလည်သိတတ်မှုရှိနေပါပြီနော်"

"အေးလေးကွာ၊ ကလေးတွေမဟုတ်တော့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့်ပဲ ဇော်စိတ်ပူတာပေါ့"

"ကဲပါ အဲဒါတွေနောက်မှ ဆွေးနွေးရအောင်"

ဒေါ်မြခွာညှိက ဘဲလံမတီးခင် အချီအချလှည့်ပြောနေဆဲမှာ အိမ်ထဲမှာ လည်း အသည်းစွဲတို့ က မေမေအစ်မဝမ်းကွဲ ကြီးစိန်ဆီပြေးကာ...

"ကြီးစိန်...မေမေပြန် လာပြီ"

"ဟဲ့ အိမ်ပြန်လာတဲ့ သူ့ကို တံခါးအရင်မဖွင့်ပေးဘဲ ညည်းတို့ ဘာလို့ ငါ့ဆီ ပြေးလာကြတာတုံး"

ကြီးစိန်က ထမင်းစားပွဲမှာ နှင်းဆီပန်းအိုး ထိုးလက်စ အရွက်တွေ ဆူးတွေ သင်နေဆဲမို့ အသည်းစွဲတို့ ကို မျက်စောင်းရွယ်ချင်သည်။ ။

"ကြီးစိန် သွားဖွင့်ပေးလိုက်"

"ဟေ"

ဒီနှစ်ယောက် အမူအရာ ထူးခြားနေသဖြင့် ဒေါ်ခင်ခင်စိန်က မျက်မှောင်ကုတ်သွားမိသည်။ ။

"မေမေတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ကြီးစိန်ရဲ့ ၊ ဧည့်သည် ပါတယ်"

သူတို့ တီးတိုးပြောပုံဟန်ပန်ကပင် ဆန်းနေပါသည်။ ။

"ဘယ်သူပါတာလဲ"

"မသိဘူး၊ ကြီးစိန်ဘာသာ မြန်မြန်သွားကြည့်"

"ဒီကလေးတွေကတော့ လုပ်ပြီ"

နှုတ်ကနေရေရွတ်ရင်း လက်ထဲက ပန်းဖြတ်ကတ်ကြေးကို အသာချပြီး အိမ်ရှေ့ကို နားစွင့် မိသည်။ ။

"တီ တောင်၊ တီ တောင်"

ပြောပြောဆိုဆို ဘဲလံတီးသံကလည်း ထွက်ပေါ်လာပါပြီ။ ။

"ကြီးစိန် အသည်းစွဲကိုမေးရင် အိပ်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်"

"ချိုလေးရောမေးရင်လည်း ရေချိုးခန်းမှာ လို့ ပြောပေးနော်"

ပြောပြီးတာနှင့် သူမနှစ်ယောက်သားမှာ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် လှစ်ခနဲ ပျောက်သွား ကြပါသည်။ ။ ဒေါ်ခင်ခင်စိန်သည် သူတို့ ကို နားမ လည်စွာ မျက်မှောင်ကုတ်မိရင်း သူ့ကိုယ်လုံးဝဝကို သယ်ကာ ခြေလှမ်း ရှုပ်တိုက်ရင်း ဧည့်ခန်းကို ထွက်လာပါသည်။ ။

ဟိုနှစ်ယောက် ကြိုတင်ရှောင်ပုန်းနှင့်ရအောင် ခွာညိုနဲ့ အတူပါလာ တာက ဘယ်သူမို့လဲ။

မှန်တံခါးရဲ့ အပြင် သံပန်းတံခါးရဲ့ အပြင်မှာ အတူယှဉ်တွဲ ရပ်နေတဲ့ နှစ်ယောက်ကို မြင်လျှင်တော့ ကြီးစိန်လည်း ရင်ထဲတစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွား ရပါသည်။ ။

ခွာညိုနှင့် ခင်ခင်စိန်က ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူနေလာခဲ့တာ။

ဟိုတစ်ချိန်က ဇာတ်လမ်းတွေလည်း သိပြီးသား။

အရပ်မြင့်မြင့် ခပ်ချောချောနှင့် အရင်ကလို ပိန်ရှည်ရှည်မဟုတ်ဘဲ အနည်းငယ် ဖြည့်ဖြိုးလာပေမဲ့ ဒီပုံစံ ဒီသဏ္ဌာန်ကို ကြီးစိန်မမေ့သေးပါ။

မောင်လမင်းဇော်။

မြခွာညိုနှင့် အထက်တန်းကျောင်းတုန်းက တတွဲတွဲ ခင်မင်လာတဲ့ ကောင်ကလေး။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်တဲ့ နေ့မှာ ပဲ ခွာညိုနှင့် လမင်းဇော်က ချစ်သူတွေဖြစ်သွားတာလည်း သူတို့ အသိပဲ။

သမီးရည်းစားသက်တမ်း တစ်နှစ်မပြည့်ခင်ဘဲ အိမ်ကလူကြီးတွေ ရိ ပံမိသိရှိသွားပြီး လမင်းဇော်တို့ မိသားစုပုံစံ ခေတ်ဆန်လွန်းတယ်။ မကြို

က်ဘူ။ သဘောမတူနိုင်ဘူးဆိုပြီး ခွဲကြတာ။

ခွာညို ငိုယိုပူဆာလွန်းလို့ အစ်မဝမ်းကွဲတန်မဲ့ ကြီးစိန်ကပဲ စာပေး
စာယူလုပ်ပေးခဲ့ရဖူးတာ။

မောင်လမင်းဇော်တို့ မိခင်ဟာ အိမ်ထောင်သုံးဆက်မြောက်ရှိပြီး။ ဒါ
ကိုပဲ ခွာညိုမိဘတွေက အပြစ်ထောက်ကန့်ကွက်တာ။

သူတို့ မိသားစုဟာ စီးပွားရေးအားဖြင့် ပညာရေးအားဖြင့်တော့ မညံ့
ပါ။ လမင်းဇော်ရဲ့ မိခင်မှာ နာမည်ပျက်ရှိတာလေးတစ်ခုပါပဲ။

မြခွာညိုဖက်က သဘောမတူ ကန့်ကွက်သလိုလိုပဲ လမင်းဇော်အမေ
ကလည်း သားအကြီးဆုံး ဖြစ်တဲ့ လမင်းဇော်ကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မိ
န်းမမယူစေချင်။ သူမကလည်း သားအကြီးကို အားကိုး အားထားပြုပြီး
ရည်မှန်းချက်တွေ အများကြီးထားရှိတဲ့ သူ။

ပြီးတော့ သူ့ဘဝကို ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့ တဲ့ မိသားစု ခွာညိုနှင့် သူ့သားကို မ
ပတ်သက်စေလိုပါ။

ယောက်ျားလေးရှင်ဖက်ကလည်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ်တားမြစ်သည်
။ သူတို့ သား လမင်းဇော်နှင့် သဘောမတူကြောင်းကို ခွာညိုမိဘတွေကို
လာပြောတဲ့ အထိ လမင်းဇော်တို့ အမေကလည်း မောက်မာခဲ့သည် ။

လူကြီးမိဘတွေ ဝင်ပါကန့်ကွတ်ပြီး ပြဿနာဖြစ်တော့ နှစ်ယောက်
သားမှာ မျက်နှာပျက်စရာ ရှေ့တိုးလို့ မဖြစ်နိုင်စရာ အခြေအနေတွေနှင့်
ကြုံကြုံကုံခဲ့ရသည် ။

ချစ်ပေမယ့်လည်း မာနနှင့် အံ့ခဲ၍ လမ်းခွဲဖို့ သာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်

။

မြခွာညိုကလည်း ကိုဇော်အမေကို စိတ်နာပြီး အမေတို့ ပေးစားသ

ည့် ကိုလင်းထက်ကို လက်ထပ်ယူပြခဲ့မိ၏။ လင်းဇော်ခမျာ ချစ်သူဆုံးရှုံး
ရသဖြင့် ရင်ကွဲပက်လက် နာလန်မထူနိုင်။

ဒီတော့ သူ့အမေက သူ့ကို ဂျပန်ပို့လိုက်သည် ။ ဟိုမှာ ပဲကျောင်းတ
က် အလုပ်လုပ်စေခဲ့သည် ။

ဒီလိုနှင့် ချစ်လျက်နဲ့ ကွဲကွာသွားကြတဲ့ နှစ်ယောက်ဟာ အခုအချိန်မှ
ပြန်ဆုံကြတာ။

လမင်းဇော် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာချိန်မှာ ကြီးစိန်က တရားစခန်းဝ
င်နေခဲ့သည် ။ ဒါကြောင့် သူတို့ ကို မတွေ့ရသေးပါ။ ခွာညိုဆီကနေ လမ
င်းဇော် ပြန်ရောက်နေပြီဆိုတဲ့ သတင်းစကားကိုသာ ကြားရပြီး
ထိုအကြောင်းကို အေးအေးဆေးဆေး မပြောဖြစ်ကြသေးပါ။

အခုမှ ပက်ပင်းကြီး မျက်စိရှေ့ လာတွေ့တာ။

ကြီးစိန်က တံခါးဖွင့်ပေးရင်း

"ဟယ် ဘယ်သူများ လည်း မှတ်တယ် မောင်မင်းဇော်၊ မင်းလည်း အ
သားတွေပိုဖြူပြီး ဝလာပါလား၊ အရင်ရုပ်တော့ မပျောက်လို့ သာ ငါမှတ်
မိတာဟေ့"

"မမစိန် နေကောင်းတယ်နော်"

"ကောင်းပါ့တော်၊ ကဲ လာကြ အထဲဝင်ကြလေ"

"သမီးတို့ ရော၊ မတွေ့ပါလား မမ"

"အခုနမှ ပြန်လာတော့ နားကြတုန်း၊ ရေချိုးတုန်းလေ"

ဒေါ်မြခွာညို အမေးကို ကြီးစိန်က မုသားလေးနှင့် ဖြေရပါသည် ။ က
လေးတွေ မောင်မင်းဇော်ကို ဘာကြောင့်ပုန်းရှောင် ကြသလဲဆိုတာကို

ကြီးစိန် ရေးရေးသိသွားပြီ မဟုတ်လား။

"ကိုဇော်နဲ့ သမီးတွေကို တစ်ခါမှ အေးအေးဆေးဆေးလေး မိတ်မဆက်ပေးရသေးဘူး"

ခွာညိုက ပြုံးပြုံးလေး ပြောလေသည် ။ အလွယ်တကူလေး မိတ်ဆက်ပေးလို့ တော့ ရမည်မထင်ပါ။

ရှေ့ရေးကို ကြီးစိန်ရင်လေး မိသေးသည် ။

"ရပါတယ် ညိုရယ်၊ အခုက ခဏနေ ဇော်ပြန်မှာ ပဲ၊ နောက်ရက်တွေ ရှိပါသေးတယ်"

မင်းဇော်က ခွာညိုကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါလေး နှစ်သိမ့်လိုက်သည် ။ မြခွာညိုကတော့ သမီးတွေ တမင်ရှောင်နေမှန်း ရိပ်မိသည် ။ အခုန ကားပေါ်က အဆင်းမှာ ဟိုဘက်တီမီကြည့်တဲ့ အခန်း ပြတင်းပေါက် လိုက်ကာလေး ဟစ်စိကြားကနေ အသည်းစွဲကိုမြင် လိုက်မိသည် မဟုတ်လား။

သမီးနှစ်ယောက်ကို အချိန်ယူပြီး ကြိုတင်ဆွေးနွေးထားရင် ကောင်းမလား။

မြခွာညိုကတော့ လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ သမီးတွေကို ယုံကြည်ပြီးသား။ သူ့ကိစ္စမှာ မီးစိမ်းပြပေးဖို့ သိပ်ခဲယဉ်းမှာ မဟုတ်လောက်ဘူး ဟု ထင်သည် ။ သို့သော် သူ့အထင်က တကယ်တော့ မှားနေပါသည် ။

မင်းဇော်နှင့်ခွာညိုက ဧည့်ခန်းက လယ်သာဆက်တီမှာ ပဲ ထိုင်လိုက်ကြ၏။

"ညို အဝတ်အစားလဲချင်သွားလဲလေ၊ ကိုဇော်စောင့်နေမှာ ပေါ့၊ ရပါတယ်"

"ဒီမှာ ဂျာနယ်တွေ ခဏဖတ်နှင့်ဦး၊အိုက်စ်ကော်ဖီလည်း သောက်မယ်မို့လား၊ မမစိန်ရေ ကိုမင်းဇော်အတွက် အိုက်စ်ကော်ဖီလေး လုပ်ပေးပါဦး"

"အေး အေး"

မြခွာညိုက မမစိန်ကို လှည့်မှာ လိုက်သည် ။ အခုတလော အိမ်က ကောင်မလေး မိတော သူ့ပြည်နယ်ပြန်သွားသဖြင့် ကြီးစိန်က အိမ်ထောင်သိမ်း ဈေးဝယ်၊ ချက်ပြုတ်ရှင်းလင်းရုံသာမက အောက်ခြေသိမ်းလိုအပ်တဲ့ တောက်တိုမည်ရ အကုန်လုပ်နေရပါသည် ။

အသည်းစွဲက အိမ်မှုကိစ္စ ဝါသနာပါတာမို့ ကြီးစိန်ကိုကူညီပေမဲ့ အခုတော့ လှစ်ခနဲပျောက် သွားပြီမို့ ခေါ်လို့ မရတော့။ ကြီးစိန်က သူ့ဘာသာပဲ ရေခဲသေတ္တာလာဖွင့်ကာ ကော်ဖီအေးဖျော် ဖို့ ပြင်သည် ။

စိတ်ထဲကလည်း လူကြီးပီပီ ရှေ့ရေးကို ရင်လေးလေးတွေးနေမိပါသည် ။

ညီအစ်မချင်းမို့ ခွာညိုသဘောကို ကြီးစိန်ရိပ်မိသည် ။

နောက်စို မင်းဇော်များ ဒီ အိမ်ကိုရောက်လာမလား။

ရောက်လာတဲ့ အခါ ဟိုကလေးမနှစ်ယောက်နှင့်ရော အဆင်မှ ပြေပါ့မလား။

သူတို့ က ပထွေးကို အလိုရှိမည်မထင်။ သားအမိတွေကြား စိတ်ဝမ်းကွဲမှာ ကြီးစိန်က အခုကတည်းက ကြိုတင်ရင်မောနေမိသည် ။

ခွာညိုအပေါ်လည်း အစ်မတစ်ယောက်အနေနှင့် နားလည်ပါသည် ။ အသည်းစွဲတို့ အဖေဆုံးခဲ့တာပင် ကြာခဲ့ပြီလေ။ သူလည်း အနားမှာ အားကိုးအားထား လင်ယောက်ျားသား ရှိသင့်တာပဲ။ ပြီးတော့ ခွာညိုက လှ

သေးသည်။ ။ အရွယ်လည်း ရှိသေးတယ် ပြောရမှာပဲ။ တချို့ဆို အသက်
လေးဆယ်မှ ဘဝစကြတာမဟုတ်လား။

ခွာညိုနှင့်မင်းဇော်ကတော့ ဧည့်ခန်းမှာ အတူတူထိုင်ကာ တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လျက် တီးတိုးတီးတိုး ဘာတွေပြောနေသ
လဲမသိ။

တစ်ချက်တချက် ခွာညိုရယ်သံ တဟင်းဟင်းလေးကို
ချို့လွင်စွာကြားရသည်။ ။ ဒီလို ကြည်လင်ချို့မြဲတဲ့ ကြည်ကြည်နူးနူး ရယ်
သံကို မကြားရတာကြာပြီ။

ခွာညို ပျော်နေပုံရပါသည်။ ။

ခွာညိုပျော်နေတဲ့ အတွက်တော့ ကြီးစိန်က ကျေနပ်မိပါသည်။ ။ သို့
ပေမဲ့ တူမနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ချောမောနား ချရမည်မသိ
သေး။

သက်ပြင်းတစ်ချနှင့် ကော်ဖီဗန်း ကိုယ်တိုင်သယ်ကာ ပြန်ထွက်လာ
ပါသည်။ ။

"ဟာ အားနာစရာကြီးဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဧည့်သည် မှ မဟုတ်တာ"

မင်းဇော်စကားက အဓိပ္ပာယ်ပါသည်။ ။ သူသည် ဒီအိမ်ရဲ့ ဧည့်သည်
ဟု ခံယူပုံမရ။

ကြီးစိန်က သူတို့ အနားမနေဘဲ ထမင်းစားပွဲက ပန်းအိုးထိုးလက်စ
ဆီ ပြန်လာထိုင်သည်။ ။

တခဏကြာလျှင် ခွာညိုက အပေါ်ထပ်တက် အဝတ်အစားလဲပြီး
မင်းဇော်နှင့် အတူ တစ်ခေါက်ပြန်ထွက်သွားပါသည်။ ။

ဒင်နာသွားဖို့ ရှိကြောင်း ပြောဆိုနှုတ်ဆက်သွား၏။

ထိုအချိန်ထိ အသည်းစွဲနှင့် ချိုလေးကို အရိပ်အယောင် မမြင်ရချေ။

*****